

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๓๔๗/๒๕๖๖
คำสั่งที่ ๓๐๕/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง	นายชาญชัย เพิ่มพูล	ผู้ฟ้องคดี
	เทศบาลตำบลปากคลอง	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

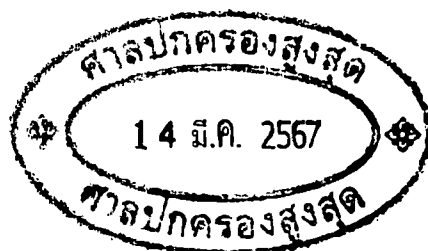
ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๖๖ หมายเลขแดงที่ ๘๕/๒๕๖๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองภูเก็ต)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีขอรับใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร ชื่อว่า ยามู เรสเตอรองท์ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๕๒/๕ หมู่ที่ ๗ ตำบลปากคลอง อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกเทศมนตรีตำบลปากคลองได้พิจารณาคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารของผู้ฟ้องคดีแล้วมีคำสั่งที่ ๐๐๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ไม่อนุญาตให้ประกอบกิจการ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดท้องถิ่น คือ ใช้อาคารที่ถูกคำสั่งห้ามใช้อาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นสถานที่ประกอบกิจการ ซึ่งเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้องตามข้อ ๑๐ ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลปากคลอง เรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่เสิร์ฟอาหาร พ.ศ. ๒๕๕๒ ทั้งนี้สืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ นายกเทศมนตรีตำบลปากคลองได้ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งแจ้ง

/นายศุภชัย...

นายศุภชัย เพิ่มพูล เจ้าของอาคารเลขที่ ๑๕๒/๕ ดังกล่าวจำนวน ๓ ฉบับ ได้แก่ ๑. คำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง (แบบ ค.๓) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ๒. คำสั่งห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ (๒) (แบบ ค.๔) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ และ ๓. คำสั่งให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้งหรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๑ (แบบ ค.๕) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๘ และข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคอก เรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหาร พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๖ กำหนดให้ผู้ที่จัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ถ้าสถานที่ดังกล่าวมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้ง และข้อ ๑๐ ของข้อบัญญัติดังกล่าว กำหนดว่า อาคารที่ใช้เป็นสถานที่ประกอบการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารต้องได้รับใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสถานที่จำหน่ายอาหารของผู้ฟ้องคดีประกอบด้วยพื้นที่ ๓ ส่วน คือ ๑. ส่วนที่เป็นที่พักอาศัยหรือตัวบ้าน มีห้องนอน ห้องน้ำ และห้องครัว ผู้ฟ้องคดีใช้เฉพาะห้องครัวเท่านั้นเป็นพื้นที่สำหรับปรุงอาหาร เนื้อที่ประมาณ ๒๐ ตารางเมตร ๒. ส่วนที่เป็นเคาน์เตอร์เครื่องต้มและแคชเชียร์ โครงสร้างเป็นพื้นซีเมนต์ เนื้อที่ประมาณ ๗.๕ ตารางเมตร มีหลังคาเป็นเต็นท์ เป็นที่ตั้งโต๊ะและเก้าอี้ และ ๓. ส่วนที่อยู่บริเวณนอกเต็นท์หรือบริเวณที่โล่งแจ้ง ใต้ต้นไม้ ซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบได้นำเอาพื้นที่ทั้ง ๓ ส่วน มาคำนวณรวมกัน ทำให้พื้นที่ใช้สอยเกินกว่าความเป็นจริงและพื้นที่ที่กฎหมายกำหนดให้อนุญาตโดยไม่ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาต ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า พื้นที่ใช้สอยทั้งหมดไม่เกิน ๒๐๐ ตารางเมตร จึงไม่ต้องด้วยกรณีที่จะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาต นอกจากนี้ คำสั่งของนายกเทศมนตรีตำบลป่าคอกจำนวน ๓ ฉบับ ได้แก่ ๑. คำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร ๒. คำสั่งห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร และ ๓. คำสั่งให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้ง หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคาร เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากอาคารดังกล่าวได้ทำการปลูกสร้างมาก่อนพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกาศใช้บังคับในพื้นที่พิพาท อาคารดังกล่าวเป็นที่พักอาศัยของผู้ฟ้องคดี หากห้ามมิให้ใช้หรือเข้าพักอาศัย ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนและละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ฟ้องคดี อีกทั้งเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้งตามคำสั่งฉบับที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีกลับปฏิเสธคำขออนุญาตของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายไม่อาจดำเนินการอื่นใดได้ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕

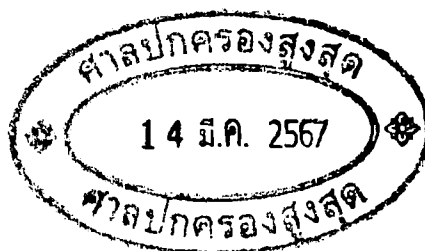
๒. เพิกถอนคำสั่งห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ (๒) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕

๓. เพิกถอนคำสั่งให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้ง หรือดำเนินการแก้ไข เปลี่ยนแปลงการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๑ เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕

๔. ขอให้คืนคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาททั้ง ๓ ฉบับดังกล่าว

๕. ขอให้คืนคำสั่งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้แก่ผู้ฟ้องคดี

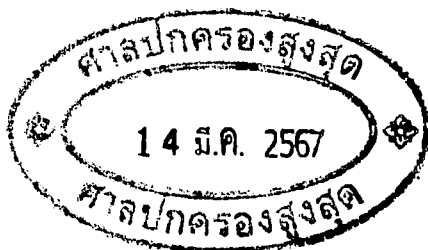
ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งที่ ๐๐๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ตามหนังสือกรมอนามัย ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๑๔๓๒ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ส่วนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีจำนวน ๓ ฉบับ ได้แก่ ๑. คำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ๒. คำสั่งห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ (๒) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ และ ๓. คำสั่งให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้ง หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๑ เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งทั้งสามฉบับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามคำสั่งโดยมีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารต่อผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารตามหนังสือเทศบาลตำบลป่าคอกอก ที่ ภก ๕๓๑๐๓/๓๘๒๑ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือไม่ลงวันที่ เดือนธันวาคม ๒๕๖๕ อุทธรณ์คำสั่งไม่อนุญาตให้ก่อสร้างอาคารต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ จะฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีจำนวน ๓ ฉบับ ได้แก่ ๑. คำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร ๒. คำสั่งห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร และ ๓. คำสั่งให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้ง หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลง

/การก่อสร้าง...

การก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคาร และขอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร ชื่อว่า ยามู เรสเตอรองท์ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๕๒/๕ หมู่ที่ ๗ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอกได้ออกคำสั่งแก่นายศุภชัย เพิ่มพูล เจ้าของอาคารดังกล่าว ได้แก่ ๑. คำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง (แบบ ค.๓) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ๒. คำสั่งห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ (๒) (แบบ ค.๔) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ และ ๓. คำสั่งให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้ง หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคารตามมาตรา ๔๑ (แบบ ค.๕) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอกได้พิจารณาคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร และมีคำสั่งที่ ๐๐๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ไม่อนุญาตให้ประกอบกิจการ โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีใช้อาคารที่ถูกคำสั่งห้ามใช้อาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นสถานที่ประกอบการ ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อ ๑๐ ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก เรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร ที่ห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร และที่ให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้ง หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งทั้งสามฉบับดังกล่าว กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีชื่อในทะเบียนบ้านและพักอาศัยอยู่ในบ้านเลขที่ ๑๕๒/๕ คำสั่งทั้งสามฉบับของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเหตุให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการจำหน่ายอาหารโดยใช้อาคารเลขที่ ๑๕๒/๕ เป็นสถานที่ประกอบการ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้จากคำสั่งทั้งสามฉบับของผู้ถูกฟ้องคดีและเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งทั้งสามฉบับที่พิพาทแก่นายศุภชัย เพิ่มพูล ซึ่งเป็นเจ้าของอาคารเลขที่ ๑๕๒/๕ โดยมีได้แจ้งแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้พักอาศัยในอาคารดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการ

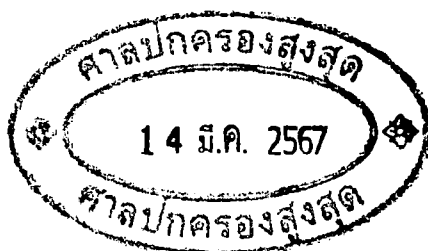

/สำหรับ...

สำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหาย โดยการยื่นอุทธรณ์คำสั่งทั้งสามฉบับก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาล ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลได้ทันที โดยจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อเท็จจริงปรากฏตามคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทราบถึงคำสั่งทั้งสามฉบับดังกล่าว ก็ได้ดำเนินการตามคำสั่งโดยได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ต่อผู้ถูกฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคาร จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงคำสั่งพิพาททั้งสามฉบับอย่างชัดแจ้งตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๖ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และเมื่อศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งที่พิพาททั้งสามฉบับตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นความว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร ชื่อว่า ยามู เรสเตอรองท์ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๕๒/๕ หมู่ที่ ๗ ตำบลป่าคอก อำเภอลาดบัวหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งจำนวน ๓ ฉบับจากผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกเทศมนตรีตำบลป่าคอกในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้แก่ ๑. คำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ๒. คำสั่งห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ และ ๓. คำสั่งให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้ง หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคาร เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ โดยออกคำสั่งแจ้งไปยังนายศุภชัย เพิ่มพูล บุตรของผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีใช้เจ้าของผู้ครอบครองอาคาร เลขที่ ๑๕๒/๕ เนื่องจากอาคารดังกล่าวเป็นของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีก็ทราบดีว่าที่ดินเป็นของผู้ฟ้องคดีเพราะเป็นเขตพื้นที่ดูแลของผู้ถูกฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีเคยแจ้งความกล่าวโทษและดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีในข้อหาบุกรุกที่สาธารณะในที่พิพาทอันเป็นที่ตั้งร้านอาหารและศาลได้พิจารณาพิพากษายกฟ้อง ทั้งที่ดินพิพาทไม่เคยขึ้นทะเบียนเป็นที่สาธารณะและยังเป็นที่ดินที่มีเอกสารสิทธิ อีกทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งที่ ๐๐๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕

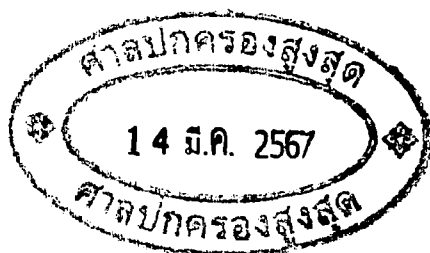

/ไม่อนุญาต...

ไม่อนุญาตให้ประกอบกิจการ โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีใช้อาคารที่ถูกคำสั่งห้ามใช้อาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นสถานที่ประกอบการ ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อ ๑๐ ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลปากคอก เรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหาร พ.ศ. ๒๕๕๒ คำสั่งทั้งหมดของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งที่ ๐๐๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ จึงได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า หากไม่พอใจคำสั่งหรือเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่ง และผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามระเบียบวิธีการภายในกำหนดโดยยื่นอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้ออกคำสั่งแจ้งสิทธิ ต่อมา หลังจากที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้แจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้ฟ้องคดีโดยระบุว่า ถ้าผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้เสนอคดีต่อศาลภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือกรมอนามัย ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๑๔๓๒ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองขึ้นต้นในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๖ ซึ่งอยู่ในกรอบเวลา ๙๐ วัน จึงยังไม่พ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป

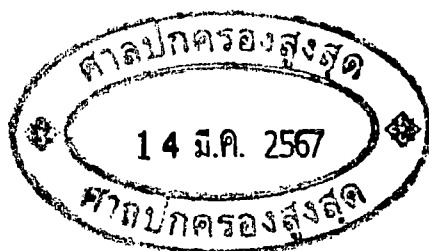
ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใด... มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับ แต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือสถานะของบุคคลจะยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้

/และระเบียบ...

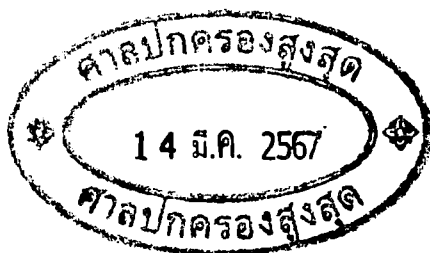
และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓๐ วรรคสอง กำหนดว่า คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้น เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลจะรับไว้พิจารณาก็ได้ คำสั่งรับฟ้องไว้พิจารณาให้เป็นที่สุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร ชื่อ ยามู เรสเตอรองท์ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๕๒/๕ หมู่ที่ ๗ ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอก ได้พิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวแล้วมีคำสั่งที่ ๐๐๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ไม่อนุญาตให้ประกอบกิจการ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดท้องถิ่น คือ ใช้อาคารที่ถูกคำสั่งห้ามใช้อาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นสถานที่ประกอบการ ถือเป็นการปฏิบัติไม่ถูกต้อง ตามข้อ ๑๐ ของข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลป่าคลอก เรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่เสวยอาหาร พ.ศ. ๒๕๕๒ ทั้งนี้สืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีโดยนายกเทศมนตรีตำบลป่าคลอกได้ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีคำสั่งให้นายศุภชัย เพิ่มพูล เจ้าของอาคารเลขที่ ๑๕๒/๕ ดำเนินการจำนวน ๓ ฉบับ ได้แก่ ๑. คำสั่งให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง (แบบ ค.๓) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ๒. คำสั่งห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอนหรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ (๒) (แบบ ค.๔) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ และ ๓. คำสั่งให้ยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้ง หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงการก่อสร้าง การดัดแปลง การรื้อถอน หรือการเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๑ (แบบ ค.๕) เลขที่ ๐๒๒/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ก่อสร้างอาคารตามหนังสือเทศบาลตำบลป่าคลอกที่ ภก ๕๓๑๐๓/๓๘๒๑ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือไม่ลงวันที่ เดือนธันวาคม ๒๕๖๕ อุทธรณ์คำสั่งไม่อนุญาตให้ก่อสร้างอาคารต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ระงับการก่อสร้างอาคาร ที่ห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้างอาคาร และที่ให้ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทั้งสามฉบับดังกล่าว กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ระงับการก่อสร้างอาคาร ที่ห้ามใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้างอาคาร และที่ให้ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร เป็นเหตุผลสำคัญที่ผู้ถูกฟ้องคดี

/ใช้ออกคำสั่ง...

ใช้ออกคำสั่งไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการจำหน่ายอาหารในอาคารดังกล่าว ประกอบกับ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีชื่อในทะเบียนบ้านเลขที่ ๑๕๒/๕ โดยมีสถานภาพเป็นผู้อาศัย จึงถือว่าผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหาย ของผู้ฟ้องคดี โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามฉบับเป็นคำขอ ที่ศาลมีอำนาจกำหนดคำสั่งบังคับให้ได้ ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และโดยที่คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามฉบับอันเป็นมูลเหตุพิพาทในคดีนี้เป็นการใช้อำนาจ ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ซึ่งก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายแก่ผู้ที่ได้รับคำสั่ง ดังกล่าวอันเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิใช่คู่กรณีในการออกคำสั่งทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ใน บังคับที่จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหาย ก่อนการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อย่างไรก็ตาม การฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครอง ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จะต้องฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุ แห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แม้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสามฉบับดังกล่าวเมื่อใด แต่ตามคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นได้กล่าวอ้างว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งทั้งสามฉบับแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารต่อผู้ถูกฟ้องคดี กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุ แห่งการฟ้องคดีนี้อย่างช้าที่สุดในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะยื่นฟ้องคดี ต่อศาลปกครองชั้นต้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๖๖ แต่เนื่องจากวันดังกล่าวตรงกับวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิยื่นฟ้องคดี ต่อศาลได้ภายในวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๖ อันเป็นวันเริ่มทำการใหม่ต่อจากวันหยุดทำการ ตามมาตรา ๑๙๓/๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ ต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และโดยที่การฟ้องคดีมีคำขอให้ศาล มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ระงับการก่อสร้างอาคาร ที่ห้ามใช้หรือเข้าไปใน ส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการก่อสร้างอาคาร และที่ให้ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ก็เพียงก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีเองเพื่อให้ได้รับใบอนุญาตใช้อาคารดังกล่าวเป็นสถานที่

/จำหน่าย...

จำหน่ายอาหาร มิใช่เป็นการฟ้องคดีเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะที่จะยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว รวมทั้งไม่ใช่กรณีที่จะเป็นประโยชน์ แก่ส่วนรวมหรือปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นอื่นใดที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำคดีมาฟ้องภายใน ระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด อันจะทำให้ศาลปกครองมีอำนาจรับคดีนี้ไว้พิจารณาได้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบ ของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ส่วนคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามหนังสือกรมอนามัย ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๑๔๓๒ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้นภายในกำหนดระยะเวลา การฟ้องคดี นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวเป็นผลการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการจำหน่ายอาหารตามคำสั่งที่ ๐๐๓/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ มิใช่เป็นมูลเหตุพิพาทในคดีนี้ คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจาก สารบบความ และเมื่อศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอทุเลา การบังคับตามคำสั่งที่พิพาททั้งสามฉบับตามคำขอของผู้ฟ้องคดี นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

พลโท สุรพงษ์ เปรมบัญญัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายภิรัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

